

OPD ภาคคำ

นางสาวสายสุนีย์ อูยพานิชยนตร์

โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี

ข้าพเจ้าปฏิบัติงานที่โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี เวลาเข้างานปกติ 8.00-16.00 น. การทำงานก็มีตื่นเต้นบ้าง เหนื่อยบ้าง ซึ่งเป็นปกติของวิถีชีวิตคนทำงาน มีเพื่อนร่วมงานที่น่ารัก มีเงินเดือนที่องค์กรให้ทุกเดือนแต่ด้วยวุฒิที่ใช้เข้าทำงาน ทำให้อัตราเงินเดือนของข้าพเจ้าไม่เพียงพอต่อการดำเนินชีวิตทางออกกะ..ทำอย่างไรดี...และข้าพเจ้าก็พบทางออกนั้นคือการเลือกทำงานล่วงเวลาสามชั่วโมง ในแผนกผู้ป่วยนอกภาคคำภายในตัวโรงพยาบาลรามาธิบดี นับว่าเป็นการตัดสินใจที่ดี การได้เงินเพิ่มขึ้นจากการใช้เวลาว่างหลังเลิกงานเป็นสิ่งภูมิใจ

การทำงานที่โอพีดีวันแล้ววันเล่า ตลอดเวลาหลายเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว เร็วพอๆ กับผู้ป่วยทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ และวัยชรา ที่ผ่านเข้าออกแผนกนี้หลายพันคน แต่มีสิ่งที่น่าสนใจสำหรับผู้ป่วย คือมาพบหมอด้วยอาการไม่เหมือนกันและไม่ต่างกันมากแต่ทุกคนได้รับการบริการอย่างเท่าเทียม ทุกคนพึงพอใจกับบริการที่ได้รับ

หน้าที่ที่ข้าพเจ้าทำอยู่เป็นประจำที่โอพีดีแห่งนี้กลายเป็นสิ่งที่ทำได้เป็นธรรมชาติ ทั้งการต้อนรับ และให้คำแนะนำแก่ผู้ป่วยและญาติของผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับการมาพบหมอ ซึ่งต้องผ่านขั้นตอนต่าง ๆ หลายขั้นตอน บางคนที่มาโรงพยาบาลรามาธิบดีเป็นครั้งแรก จะมีอาการไม่ต่างกับคนหลงทาง มองซ้ายแลขวา ไม่รู้จะพึ่งใคร กลั้วๆ กลั้วๆ ไม่กล้าที่จะถามพยาบาลหรือเจ้าหน้าที่กลัวโดนดุ หว่าไม่รู้เรื่อง ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้ผู้ป่วยและญาติเกิดอาการเหล่านั้น ข้าพเจ้าจะปรีเข้าไปหาเริ่มด้วยท่าทีที่เป็นมิตร พูดคุยสอบถามเพื่อให้ญาติและผู้ป่วยผ่อนคลาย สบายใจในการมาพบหมอ

จนกระทั่งวันหนึ่ง วันที่มีผู้ป่วยบางตา ผู้ป่วยและญาติส่วนใหญ่วันนี้ ต่างก็เคยมาหลายครั้ง จนเชี่ยวชาญเรื่องพบหมอ และเป็นวันที่เกิดความรู้สึกขึ้นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ทำงานล่วงเวลาที่นี้ว่า เป็นวันอะไร ทำไมข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นวันของการทำงานที่ไม่เหมือนการทำงาน รวบรวมว่าไม่ต้องทำอะไร และเป็นช่วงเวลาทำงานที่ว่างเปล่าเสียจริง...เกิดอะไรขึ้น ข้าพเจ้าถามตัวเองในใจ และเวลาผ่านไปอีกไม่นาน ข้าพเจ้าก็ถึงบางอ้อเพราะวันนี้ เป็นวันที่มีทั้งผู้ป่วยและญาติของผู้ป่วยนำของติดไม้ติดมือมาฝากเจ้าหน้าที่ทั้งโอพีดี ทั้งผลไม้ และขนมมณเมย มันช่างมากมายเหลือเกิน มากเกินจนเกิดคำถามขึ้นในใจว่า เพราะอะไรผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยจึงให้ของกับพวกเรา ทั้งๆ ที่เป็นวันที่ไม่ได้ช่วยอะไรพวกเขาเลย ซึ่งเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นต่อเนื่องอีกหลายวัน

ที่สุดข้าพเจ้าก็ได้เข้าใจ....การที่ผู้ป่วยและญาติมาโรงพยาบาลและโอพีดี นี้อย่างน้อยๆ ไม่ใช่เพราะมุ่งมาพบหมออย่างเดียว มาเพราะชอบคุณภาพการบริการของพยาบาลและบุคลากร ที่ให้บริการเขาเกินความคาดหวังทุกครั้งที่มา สุขภาพใจดีขึ้น สุขภาพกายก็ฟื้นหายเร็วขึ้น แม้เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ข้าพเจ้าสามารถทำให้ผู้ป่วยและญาติได้ ไม่ขัดต่อหน้าที่จรรยาบรรณข้าพเจ้า ก็ยินดี ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าไม่เพียงข้าพเจ้าแต่บุคลากรรามาธิบดีทุกคนก็ยินดีที่จะทำเพื่อคนไข้ แม้โอพีดีไม่ใช่ที่ทำงานแบบเต็มเวลา แต่เป็นสิ่งที่มีความหมายทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้และฝึกฝนการเป็นคนดีขององค์กรและสังคม ชอบคุณรามาธิบดี